

■ Stále se někomu vyhýbat

V ničem se nedejte ovládat ctižádostí ani ješitností, nýbrž v pokoře pokládejte jeden druhého za přednějšího než sebe; každý ať má na mysli to, co slouží druhým, ne jen jemu. (Fp 2,3–4)

Procházka Prahou je nesmírně užitečná pro naši křesťanskou praxi. Stále totiž musíte v těch davech někomu uhýbat, dávat přednost, uvolňovat cestu, ať chcete nebo ne. Dotýká se to vašeho ega a možná si říkáte, proč zrovna vy máte druhým dávat přednost. Jenomže na druhé straně je to úplně stejné, chodci vedle vás i proti vám, ba dokonce i ti za vámi jsou také nuceni zohledňovat váš směr, kterým máte namířeno. Zdržuje to a nikdo se nemůžete dostat ke svému cíli přímo, ledaže byste v Hlavním městě žili sami, to ovšem nehrozí.

Někdy je to ale velmi milé, uhnete člověku, podíváte se na sebe, usmějete se, on či ona vám úsměv oplatí a ještě poděkuje. Jindy jste to vy, komu se dostane privilegia, že je vám dána přednost a také nezapomenete poděkovat alespoň pokynutím hlavy. Člověka tak nějak zahřeje u srdce, že dobrý člověk ještě žije – a není jich málo!

Ne vždy je to ovšem tak příjemné, chodník okupuje skupina mladých zahraničních turistů nebo českých návštěvníků pražských barů a zábavních zařízení, kouří tabák i marihuanu, v ruce sklenice piva a jsou tak zabráni do svých témat a rozjařilosti, že absolutně nevnímají nikoho kolem sebe. Naprosto je nezajímá, že byste potřebovali projít, vůbec pro ně neexistujete. Nezbyvá tedy než opatrně vstoupit do vozovky

a skupinu obejít. Samozřejmě by existovala možnost pokusit se ignoranty žijící v oparu tolerovaných i nelegálních drog nějak převychovat, ale zřejmě by to nemělo cenu. Jako by nemělo cenu pokusit se uštédřit výchovnou lekci člověku, který vám neustoupí za žádnou cenu. Jde rovně proti vám bez sebemenšího náznaku, že byste si třeba navzájem uhnuli a oba mírně slevili ze své cesty. Když je to navíc dvoumetrový potetovaný a vy nemáte solidní výcvik v bojových uměních, rádi se mu vyhnete, přičemž je dobře, že nikdo neslyší vaše nepublikovatelné „křesťanské“ hodnocení onoho svalovce.

Jenomže někdy se vyhnout nestihnete, z nějakého nevysvětlitelného důvodu chodec s britskou vlajkou kolem ramen proti vám vystoupí, narazí do vás se záměrem srazit vás na zem. Zřejmě správně usoudil, že nepatříte do jeho sociální skupiny. V okamžiku je vám jasné, že máte co do činění s členem fotbalových Ultras a jde mu o to vyprovokovat konflikt. Srážce nešlo zabránit, musíte však urychleně řešit, jak zareagujete, zda se pustíte do sporu s agresorem nebo věc necháte být, v každém případě jste rádi, že se vám nic zlého nestalo.

Horší to bylo s dvacetiletou subtilní křesťankou.

Na Václavském náměstí za bílého dne jí dal neznámý protichodec zničehonic a bezdůvodně ránu pěstí do břicha a ztratil se v davu. Skončila s otřesem vnitřních orgánů v nemocnici na vyšetření. Na takový průběh procházky Prahou se lze připravit jen stěží.

Ale i tak je procházka Prahou velmi užitečná, zvláště co se týká mezilidských vztahů v církvi, protože si musíme také navzájem uhýbat a dávat přednost. Jednak proto, že nejdeme na cestě za Kristem sami, ale také proto, že jsme všichni poznamenaní hříchem. Občas i nám někdo neuhne, šlápne na kuří oko nebo se s ním přímo srazíme. Ježíš nás však navzdory tomu vede k lásce, neboť přece tvoříme obecnství a věříme ve společenství svatých. Dříve se užívalo slova obcování (od slova obec), ale to má dnes jiné konotace. Abychom se v naší komunitě (obci) domluvili, musíme se proto naučit žít ve vzájemné lásce, která dává přednost druhým, jak to naznačil apoštol Pavel: *V ničem se nedejte ovládat ctižádostí ani ješitností, nýbrž v pokoře pokládejte jeden druhého za přednějšího než sebe; každý ať má na mysli to, co slouží druhým, ne jen jemu.*

A tak tedy procházka Prahou je skutečně velmi poučná pro náš křesťanský život. Řekl bych, víc než projížďka autem, neboť ta je na vozovce striktně stanovena přesnými pravidly silničního provozu. Na chodníku je to složitější, jako je složitější život i samotné křesťanství, které také nelze ve všem výhradně určit paragrafy. Řešením je láska, která dává přednost tomu, kterého miluje, a vzdává se i svého práva, aniž by to zákon mohl jakkoliv vynutit. A je přitom hezké, když se na sebe usmějeme a projevíme vděčnost, jako při procházce Prahou.

Bronislav Matulík

O uzdravení, obavách a strachu

Svědectví Kataríny Kunftové

Od prvního dne, kdy jsem zjistila, že jsem těhotná, jsem už do práce nešla. Jelikož jsme od začátku věděli, že toto těhotenství bude rizikové a výsledek pro miminko ani pro mě není jistý, zůstala jsem raději co nejvíc v klidu. No a najednou jsem měla spoustu času. Kromě toho, že jsem opravdu hodně spala, jsem se rozhodla taky každý den trávit mnohem víc času studiem Božího slova. Ne jenom čtením, ale opravdu i prostudovat odkazy Starého i Nového zákona a podobné texty. Začala jsem u evangelií. Nikdy před tím mi to tak nepřišlo, ale teď najednou jsem si uvědomovala, že evangelia jsou napěchovaná Ježíšovým uzdravováním. Kudy chodil, tudy uzdravoval - muže, ženy, děti, dokonce i ty, co nebyli z Izraele. Nejvíc mě oslovil příběh ženy, která trpěla krvácením (Mt 5,25-34). Dotkla se jen lemu Jeho roucha (ve slovenštině) s neoblomnou vírou a Ježíš najednou pocítil, jak z něj vyšla síla a žena byla uzdravena. A toto se stalo mojí modlitbou, voláním k Bohu. Už ani nevím, kolikrát jsem volala, ať se můžu jen dotknout Ježíšova roucha, a věřím, že mě uzdraví. Určitě pokaždé, když jsem v těhotenství začala špinit, krvácet, když jsem kvůli tomu musela před Vánocemi na týden do nemocnice, když se ukázalo, že placenta není moc šťastně uchycena, že je vcestná, později i vrostlá, že miminko možná bude mít nožičku vytočenou dovnitř (pes equinovaris) a hlavně když mi pak

řekli, že musím ihned na sál na akutní císařský řez celé tři měsíce před termínem. A Bůh pokaždé modlitby slyšel. Možná ne vždy odpověděl tak, jak bych si to ideálně představovala, ale tak, jak to mělo být pro nás nejlepší. A díky tomu jsme dnes obě tady, živé a zdravé. A ještě jednu věc v souvislosti s uzdravením jsem zjistila. Přemýšleli jste někdy nad tím, proč vlastně Ježíš tolik uzdravoval? Odpověď najdete v Matoušově evangeliu 8,16–17.

.....

Od začátku těhotenství jsem se taky nevyhnula obavám a strachu z toho, co bude a jak to všechno dopadne. Myslím, že už jsem to zmínila ve svém svědectví při Aniččině požehnání, ale

jsem člověk, který má rád věci naplánované a hlavně pod kontrolou, a je připravený na to, co přijde. No ale co když nevíte, co přijde, nebo není ve vašich silách to nijak změnit? I když mě, jak jsem už taky říkala při požehnání, Pán Bůh už těsně před těhotenstvím při cestě do USA naučil opravdu vnitřně prožít slova „bud' vůle tvá“ z modlitby, kterou nás učil Ježíš, i tak jsem se často nemohla ubránit vnitřnímu strachu. Těch situací bylo opět za poslední rok a půl mnoho, ale nejhorší to asi bylo po tom, co nás s Aničkou pustili z nemocnice domů. Celou dobu v nemocnici byla krmená po třech hodinách přesně danou dávkou mléka. Bohužel, když jsem ji kojila, tak nedokázala vždy celou dávku vypít. Navíc se nikdy nějak jídla nedožadovala, hlady neplakala ani se nebudila. Takže jsem ji vždy před a po kojení vážila a dle potřeby odstříkaným mateřským mlíčkem stříkačkou dokrmila. A pak najednou začala pít ode mě míň a míň a všichni kolem včetně doktorky radili, ať už ji stříkačkou nedokrmuji a nechám ji, ať si vypije, co potřebuje. A já si najednou uvědomila, že to znamená, vzdát se toho, že to budu mít pod kontrolou. Navíc mi pořád v uších zněla slova Aniččina doktora z novorozeneckého oddělení od Apolináře: „Tyhle děti, když se nebudí (myšleno na jídlo) a nehlídají, můžou hlady i umřít.“

Nedokážu to slovy asi dobře popsat, ale zmocňoval se mě strašný vnitřní strach. Rozumově jsem si dokázala říct, že přeci je to v Božích rukou a on nedovolí, aby to dopadlo jinak, než je v jeho záměru, že přeci Anička neumře, když by par dní byla na nižší dávce mléka, a že je tady vždy možnost dát jí mlíčko lahvičkou. Přesto se mě zmocňovala hrozná úzkost a strach. Měla jsem pocit, že musím všechno držet pevně v rukou, vůbec mi to nejde a nevím, jak Aničku přinutit pít. Vím, že i v té době se za to mnoho lidí modlilo, a největší oporou v mém strachu a nejistotách pro mě

byl Robert, můj manžel. Předtím jsem vždycky byla ve všem optimistou spíš já a on byl opatrnější, ale od začátku těhotenství se to nějak obrátilo a nesčetněkrát mě uklidnil a povzbudil, že všechno dobře dopadne. Stejně tomu bylo i s Aniččiným jídlem. Hodně jsme se za to modlili a Robi ani nepřipustil, že by to mohlo dopadnout jinak než dobře. Zkrátka odvezl z domu váhu a mně nezůstalo nic jiného, než věřit, že Anička se nají, kolik bude třeba. Do toho všeho mi hodně rezonovalo Boží slovo z Jozue 1,9: „Nepřikázal jsem ti snad: Bud' rozhodný a udatný, neměj strach a neděs se, neboť tvůj Bůh bude s tebou všude, kam půjdeš?“ A taky z 1. Janovy 4,18: „Láska nezná strach, dokonalá láska strach zahání, vždyť strach působí muka, a kdo se bojí, nedošel dokonalosti v lásce.“ To mě přimělo znovu přemýšlet nad tím, jaká je moje láska k Bohu, a opět vyznávat, že sama to nezvládnu, a potřebuji víc chápat a milovat Pána Boha, abych mu mohla důvěřovat ve všem a zbavit se strachu. Věřím, že to mě zachránilo před antidepresivou, které mi jedna lékařka doporučila, a léky na uklidnění, které jsem už měla napsané na receptu.

.....

I když by se mohlo zdát, že po této zkušenosti nás toho Pán Bůh už naučil dost na celý život, opak je pravdou. I teď denně bojuji se svým sobectvím, s tím najít si v každodenních povinnostech čas na modlitbu a Boží slovo a nesnažit se jít vlastní cestou. Co mne ale Pán Bůh naučil a připomněl, je to, že jedna věc je Boží slovo číst a rozumově ho chápat a druhá je skrze Ducha Svatého a věci, které Bůh v životě člověka koná, toto slovo zažít na vlastní kůži a pochopit srdcem. A to je na celý život. Teď zrovna se snažím naučit a prožívat každodenně slovo z Filipským 4,4: „Radujte se v Pánu vždycky, znovu říkám, radujte se!“ Přeji všem, kdo tyto řádky čtou, ať mohou prožívat to samé.

Katarína Kunftová

9.6.2018

Sportovní sborové odpoledne

13:00 příjezd
13:30 zahájení

sportovní utkání

grilování
klábosení

dětská bojovka

zábava pro všechny generace

Jízdárna Radonice - Vinořská 31, Radonice. Vjezd do areálu jezdeckého parku mezi obcemi Radonice a Jenštejn.

Pozvání k modlitbám

Modlitební kaplička se znovu otevírá

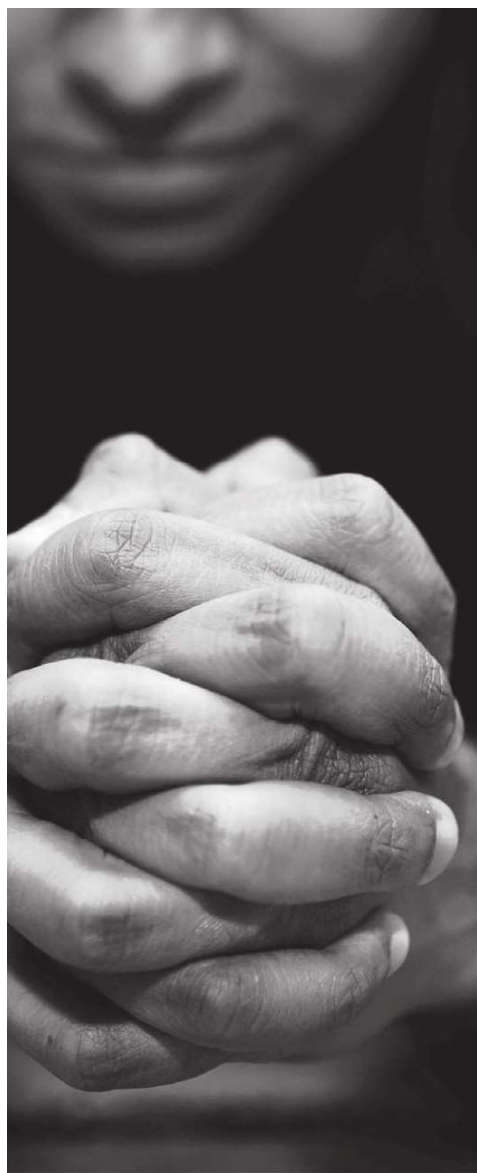
Milí členové a přátelé našeho sboru, rádi bychom ve sboru opět probudili k životu sborovou modlitební kapličku, jak jsme ji před několika lety už ve sboru mívali.

Modlitební kaplička by byla určena k tomu, abychom se navzájem informovali mezi zájemci a členy sboru o modlitebních tématech, které se týkají naší členů (nebo přátel), o potřebných modlitbách především týkajících se zdravotního stavu nebo rodinné situace, a za to vše se pak společně ve svých domovech modlili.

Každý, za koho bychom se mohli v modlitební kapličce modlit, musí dát se zveřejněním své potřeby a modlitbám za ně souhlas.

Prakticky by to fungovalo takto:

Já budu u sebe tyto informace shromažďovat a třídit. Každý, kdo bude mít nějakou modlitební potřebu týkající se zdravotního stavu, mi ji může sdělit ústně, telefonicky nebo SMSkou na číslo 728 680 622 nebo na email: jindrich.koudela@gmail.com.

Po zpracování modlitební potřeby bych je zveřejnil:

1. Na webových stránkách našeho sboru v sekci pro členy bude pod heslem přístupná stránka nazvaná „Modlitební kaplička“.
2. Rád bych tyto potřeby také rozesílal zájemcům SMS zprávou 1× týdně (v neděli večer), nebo v případě nějaké naléhavé potřeby výjimečně ihned.

Každý, kdo by měl zájem o zasílání SMS zprávy s modlitebními tématy, se mi prosím nahlase se svým číslem telefonu a já si Vás uložím a budu Vám posílat tyto hromadné SMS zprávy.

3. Ve sborových listech bychom zavedli pravidelnou rubriku „Modlitební kaplička“, kde bychom uváděli modlitební potřeby v rozšířeném formátu, např. sborové potřeby apod.
4. V pravidelných intervalech bychom také přinášeli tato modlitební témata na našich shromažďováních, abychom se i zde za ně mohli modlit

Pro modlitební kapličku jsme dostali verš: *Vyznávejte hříchy jeden druhému a modlete se jeden za druhého, abyste byli uzdraveni. Mnoho zmůže účinná modlitba spravedlivého.* (List Jakubův 5,16)

Jindřich Koudela

Otevřený dvůr

u fíkového stromu

Divadelní představení

Racajda

**aneb Tonka Šibenice
před nebeským soudem**

Napsal: Miloš Macourek
Hraje: Petra Veselá

**Čtvrtek
21. června 2018
19:00 hodin**

**Církev bratrská, Praha 1, Soukenická 15
Vstupné dobrovolné**

Výroční konference v Litomyšli

Usnesení a svědectví delegátů z 11. – 12. 5. 2018

Rekapitulace konferenčních usnesení

- Konference schválila Výroční zprávu o činnosti Rady Církve bratrské za rok 2017.
- Konference schválila účetní závěrku Církve bratrské za rok 2017.
- Konference schválila návrh na ordinaci Štěpána Vašíčka za kazatele Církve bratrské.
- Konference schválila návrh na ordinaci Ondřeje Vavrečky za kazatele Církve bratrské.
- Konference schválila návrh na udělení volitelnosti Jiřímu Serbusovi za kazatele Církve bratrské.
- Konference schválila společný návrh sborů CB ve Vsetíně – Maják, Opavě a Trutnově na změnu Řádu správy v navrhovaném znění: *O návrzích na změnu Ústavy a Zásad, o kterých rozhoduje Konference, a o základním nemovitém majetku Církve bratrské (§ 284 písm. a) se rozhoduje minimálně dvoutřetinovou většinou hlasů všech zaregistrovaných delegátů. K rozhodnutí o ostatním postačuje nadpoloviční většina hlasů všech zaregistrovaných delegátů.*
- Konference schválila konferenční návrh na založení zapsaného ústavu ETS v navrhovaném znění: *Konference pověřuje Radu CB založením zapsaného ústavu, Evangelikálního teologického semináře (ETS, z. ú.).*
- Konference schválila konferenční návrh na finanční podporu ETS ve znění pozměňovacího návrhu Rady CB: *Konference CB prodlužuje stávající model finanční podpory semináře i na rok 2018. Současně ukládá Radě CB předložit příští Konferenci CB jednak podrobný přehled potenciálního přínosu ETS pro sbory CB, jednak model udržitelného financování provozu a rozvoje ETS.*

- Konference schválila návrh Sboru CB v Táboře na změnu Řádu správy umožnit členům ze závažných důvodů hlasovat přes schránku mimo volební místnost: *Ze závažných, zejména zdravotních, důvodů, může Člen požádat Volební komisi, aby mohl hlasovat mimo volební místnost. V takovém případě volební komise vyšle k Členovi dva své členy s volební schránkou. Při hlasování postupují členové Volební komise tak, aby byla zachována tajnost hlasování.*

Aleš Čejka, zapisovatel na konferenci (mírně zkráceno)

Jako ve filmu Dvanáct rozhněvaných mužů

Výroční konference Církve bratrské jsem se účastnil poprvé, takže nemohu srovnávat s předchozími ročníky, ale hned v závěru prvního dne jsem byl upozorněn zkušenějším delegátem, že tentokrát se jednání nesou až v nezvykle poklidném duchu. Vlastně všechny mé postřehy z této dvoudenní akce jsou jen pozitivní.

První den byly na pořadu především záležitosti administrativního typu, zvláště bych zmínil rozhodování o změnách Řádu správy CB, tedy jednání, argumentování a následné schvalování nebo neschvalování navržených změn. Situace kolem hlasování o změnách Řádu mi připomněla film Dvanáct rozhněvaných mužů od Sidneyho Lumeta a chvílemi jsem se cítil jako ovlivnitelný porotce. Přestože jsem jel na konferenci s celkem jasnou představou o tom, jak budu hlasovat, u některých projednávaných bodů byla argumentace „protistrany“ natolik přesvědčivá, že i já jsem musel svá původní zaujatá stanoviska přehodnotit a hlasovat přesně opačně.

Druhý den jsme především diskutovali o aktuálních problémech v církvi a budoucnosti Církve bratrské. Velice důležité bylo, že celá akce byla protkána Božím slovem, chválami a modlitbami a věřím, že i závěry, které z konference vyplynuly, budou každému z nás ku prospěchu. Závěrem bych zmínil ještě jeden silný dojem, který si z konference odnáším, a to zpěv. Nevím, zda je tou příčinou hudební zdatnost představitelů sborů, většinové zastoupení mužů, či akustiku pozvedly klenuté stropy v místnosti, ale tak zvučný a hlasitý zpěv jsem už dlouho neslyšel. Představuji si, že nějak podobně to znělo kdysi Husitům.

Šimon Beran

Povzbuzení z Litomyšle

Společně s kazatelem B. Matulíkem a delegáty sboru v Soukenické jsem se zúčastnil letošní konference v Litomyšli. Pracovníci místního sboru se o nás starali jedinečným způsobem. Pro jednání konference bylo zajištěno krásně zrekonstruované středisko YMCA na Zámeckém návrší. Nevím, jestli si delegáti uvědomili, že seděli v prostorách bývalého zámeckého pivovaru, ve kterých vyrůstal Bedřich Smetana jako syn místního sládka.

Letošní konference neměla na svém programu mnoho kontroverzních bodů. S velkou vděčností jsem slyšel o tom, že Sdružení Chvaly pro dostavbu areálu a Rada CB spolu lépe komunikují a nalézají společnou řeč. Na základě několika návrhů z jed-

notlivých sborů byl v několika člancích upraven či doplněn Řád CB. Ukázalo se, že ne vždy konference schválí to, co komise pro Řád navrhne.

Povzbuzením Litomyšlské konference pro mě byly čtyři věci:

1. Dobře se uvedl nový předseda Rady – kazatel David Novák, který byl ve svém úřadě na první konferenci. Představil novou vizi Rady a pohotově a citlivě se vyjádřil k několika otázkám života církve, které v průběhu zazněly. Také jeho kázání při večerní bohoslužbě bylo výkladem biblického textu, jasné a srozumitelné.
2. Působivou ranní pobožnost vedl kazatel Daniel Kaleta. Hovořil i o trápeních a těžkostech. Tyto zápasy s emocionálním nábojem ilustroval na zápase o svého syna Benjamina. Jeho syn byl ve velmi těžkém zdravotním stavu, podstoupil několik operací a dlouho byl zanechán v umělém spánku. Několikrát jeho život téměř dohasínal. V takových chvílích člověk vidí život z jiné perspektivy a víra v Hospodina se stává tím jediným, co člověka drží. Benjamin byl zachován a navrácen ke své manželce a právě narozenému prvnímu dítěti.
3. Velmi hluboce jsem prožíval schvalování ordinací nových kazatelů, kterými se na základě schválení konferencí stali Štěpán Vašíček z Dobrušky a Ondřej Vavrečka z Prostějova. Volitelnost za kazatele ve sborech CB byla udělena již v jiné církvi ordinovanému kazateli Jiřímu Serbusovi. V tomto případě moje radost a vděčnost Pánu Bohu byla umocněna vzpomínkami na dobu totality. Strýc Jiřího Serbuse byl obávaným církevním tajemníkem v Nymburce. Velmi církvím škodil a já jsem s ním měl velké problémy. Evangelium později vstoupilo do této rodiny a synovec církevního tajemníka je nyní kazatelem! Bůh je dobrý!
4. Velkým zážitkem pro mě byla konferenční bohoslužba, které jsem večer předsedal v Piaristickém chrámě Nalezení sv. Kříže. Tento obrovský kostel se zaplnil delegáty, místním sborem, ekumenou a dalšími hosty. Ve zpěvu nás vedl pěvecký sbor Effatha se svou dynamickou sbormistryní Hankou Fišerovou. Radostný a vděčný zpěv se přímo nesl k nebi a chrám byl naplněn chválami. Předseda David Novák zvěstoval Boží slovo, v modlitbách jsme se přimlouvali za konkrétní témata, slavili jsme svatou Večeři Páně a prožili ordinaci nových kazatelů a udělení volitelnosti. Když jsme na bratry vkládali ruce, věřím, že Pán církve se jich sám dotýkal. Bohoslužbu svými krátkými projevy zpestřili za ekumenu emeritní biskup ČČSH Štěpán Klásek, anglikánský arcibiskup Bernard Oringa z Jižního Súdánu a také vstřícný litomyšlský starosta pan Radomil Kašpar.

Církve musí stále řešit své problémy a problémy společnosti, ve které působí. Znovu se ukázalo, že církev není lidským dílem, ale že to je živé Kristovo tělo, které náš Pán miluje a chce skrze něj působit.

Pavel Černý

V ložnici s Leninem a Marxem

Tentokrát bych vám rád popsal střípek z Výroční konference a to pátek večer. Po výborné večeři jsme se odebrali do obnoveného piaristického chrámu Kříže, kde nás čekal obrovský prostor světlého, čistě vyhlížejícího bohoslužebného domu. Boží

chrám to nebyl, ten se tam objevil až ve chvíli, kdy se lavice zaplnily nejen členy konference, Litomyšlského sboru, ekumény, představiteli vedení města v čele s bratrem starostou, ale (pro mě) hlavně pěveckým tělesem Effatha. Nesilnější zážitek byl, když jsme začali společně zpívat. Členové konference jsou převážně muži, kteří se nebojí zpívat hlasitě. Když Effatha zapěla a ostatní se hromovým hlasem přidali, běhal mi mráz po zádech. Prostě nádhera! Takto slavit Boží jméno bych chtěl po celou věčnost. Bohoslužba byla pěkná, i když po celodenním sezení... další dvě hodinky, ale vydržel jsem do konce. Pak jsme se odebrali na internát Technické školy. Ubytovali nás v pokoji s obrovskými obrazy V. I. Lenina a K. Marxe, dvě ikony polozapomenutých bohů, kteří ovládali československý prostor čtyřicet let. Asi pozůstatek prvomájových procesí oslavující světlé zítřky a věčnost se Sovětským svazem. Obyvatelé internátu důstojně vyhlížející pány polepili krabičkami kondomů. Zvláštní, jak se mladá generace vyrovnává s vírou svých předků. V noci jsem měl děsivý sen. Přičítám to k vrubu těm dvěma, kteří leží v hrobě, i když jejich sochy ještě lidé oslavují. To my jsme ráno ložnici opustili a šli slavit vzkříšeného Krista a zamýšlet se nad krásnou budoucností komunisty perzekuované nevěsty Kristovy.

Radislav Novotný

Konference mě vždycky potěší

Celocírkevní výroční konference se zúčastňuji jako zaměstnanec Rady Církve bratrské. Konference bývá dvoudenní, v jednom dni se upravovalo znění Řádu, v druhém se diskutovalo o zprávách a životě církve. Nemám hlasovací právo, takže na mně neleží taková zodpovědnost jako na zvolených delegátech. Bylo pro mě ale zajímavé poslouchat diskuse o jednotlivých úpravách Řádu, kdy se hledala shoda při formulacích. Sepsat ho tak, aby jednotlivé paragrafy pokryly celou šíři možných problémů ve sborech, je opravdu náročné.

Občas mám pocit, že církev, do které jsem před lety vstoupila, už je jinde. Že se v různých sborech opravdu odlišně žije, že se jinak zpívá a používá se jiná liturgie. Ale konference mě vždycky potěší v tom, že přes všechny rozdílnosti vždycky nakonec shodu najdeme, domluvíme se a jedeme dál. Stále jde církvi o to, aby dobře fungovala, aby naplnila svoje poslání a byla domovem pro nás, kteří už v ní jsme, i pro nové, kteří teprve přijdou.

Jana Matulíková

Stará špína

Koncert Tomáše Najbrta s Helén a Danielem Matulíkem

Pokud tento koncert předznamenává novou tradici – život v našem dvoře – tak to může být tradice docela povedená. Pán Bůh nám dopřál krásné počasí, výbornou atmosféru a skvělé písně Tomáše Najbrta. A jako bonus ještě fascinující houslistku Helén, která hudbu prožívala celým tělem, a nešlo se na ni nedívat, protože kromě úžasné hry na housle ještě všechny písně doprovázela svým pohybem.

Petra Veselá

Písničky Tomáše Najbrta mě provázely mým dětstvím, takže když jsem se dozvěděl, že bude mít koncert, tak jsem se vůbec nerozmýšlel. Opravdu mě překvapilo, jak vhodný je dvůr na takovéto menší koncerty. Hezká akustika s dozvukem a přitom bylo zpěvu perfektně rozumět. Samotný koncert stál rozhodně za to. Staré i nové písničky v pěkném podání tří výjimečných muzikantů. Dovolím si ještě malé doporučení: když už to tak perfektně secvičili, je škoda toho nevyužít a nevydat nové CD.

Ondřej Pavlíček

Koncert jsem si moc užila. Ale přiznám se, že nejvíc mě zaujala houslistka, která hrála velmi procítěně, a člověk z ní celý koncert nemohl spustit oči. Její emoce tomu dodávaly další rozměr.

Milada Málková

Po vydařeném netradičním loňském venkovním ukončení sezóny našich zpěváků to byla první otevřená akce v rámci plánovaného oživení dvora v Soukenické a podle mne byla premiéra úspěšná. Koncert potvrdil možnost dobrého ozvučení a využití akustiky našeho dvora. Příjemné hudební oživení znamenaly rockové housle v podání Helén. Věkové složení účastníků ukázalo, že obdobná sejití zajímají všechny generace sboru a přilákají zájemce i z venku. A v neposlední řadě se dají obdobné akce vhodně zkombinovat s venkovním provozem kavárny.

Petr Štěpán

Letnice 2018 v jazycích

Od Babylonu přes Jeruzalém po Soukenickou

První Letnice, kdy byl seslán dar Ducha svatého na církev, provázely nadšení, otázky, ale i posměšky. Jedni se divili, jak je možné, že všichni rozumí ve své vlastní řeči, další se ptali, co mají dělat, když porozuměli evangeliu o Kristu ukřižovaném a vzkříšeném, ale nebylo málo těch, kteří se apoštolům posmívali, že jsou opilí. U nás v Soukenické o posledních Letnicích jsme prožívali čirou radost!

Sešli jsme se dohromady dva sbory, česky a rusky mluvící, ale to nebylo všechno, někdo napočítal sedmnáct jazyků, ve kterých se četla Bible a ještě navíc ve znakovém jazyce. Vskutku jsme mohli prožít, že babylonské zmatení je překonáno Letnicemi, každý rozuměl ve svém rodném jazyce.

Ovšem tím nejdůležitějším jazykem, který se linul celou slavnostní bohoslužbou, byl jazyk lásky. Modleme se proto, aby se nás Duch svatý ještě více zmocňoval, abychom v církvi nikdy nepodléhali duchu nelibosti či antipatie, neboť v Kristu Ježíši jsme všichni nové stvoření a všem bez rozdílu byla do srdcí vlita láska skrze Ducha svatého, který nám byl dán.

Velmi mě potěšilo, že z obou sborů zazněly hlasy, abychom se zase spojili ke společné chvále našeho Spasitele. Už na tom pracujeme.

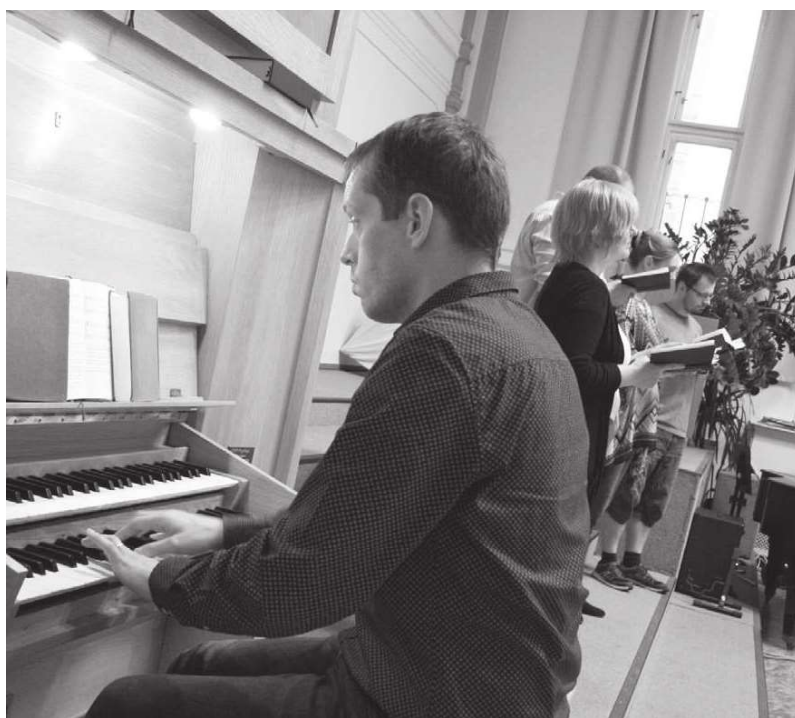
Bronislav Matulík

Noc kostelů 2018

Tradiční akce trochu netradičně

V pátek 25. května probíhal již 10. ročník akce nazvané Noc kostelů. Po celé republice se letos otevřelo 1509 kostelů a modliteben ať už pro věřící, kteří tak mají jedinečnou příležitost podívat se i jinak než do svého domácího svatostánku, tak pro ty, kterým není lhostejné, co že je to v jejich blízkém okolí za zvláštní budovu. K nám letos zavítalo přes sto návštěvníků, kteří měli letos poprvé možnost začít se seznamováním už na dvoře. Tam je čekalo malé občerstvení, pár slov o budově a potom následovala komentovaná prohlídka modlitebny. Pro zájemce byla v klubu připravena poutavá přednáška o nejnovějších archeologických objevech v Izraeli, a kdo ji neviděl, tomu ji vřele doporučuji, protože budete mít možnost několik minut chodit doslova v Ježíšových šlépějích. Poté se chopil slova i tónů náš pěvecký sbor a na schodech před modlitebnou vítal návštěvníky zpěvem. Nakonec na všechny ještě čekala „Procházka kancionálem“ – pásma provázející posluchače staletími hudby zachycenými v našem Kancionálu – skvěle připravená a na varhany doprovázená Šimonem Kuplíkem. Zkrátka kdo tu nebyl, už se může začít těšit na příští rok.

Petra Veselá

Byl jsem Svědkem Jehovovým

Veřejná diskuse v Kralupech nad Vltavou

Do poslední chvíle narůstalo napětí, kolik lidí přijde na tolik avizovanou diskuzi s třaskavým tématem? Předchozí měsíce jsme se připravovali na největší akci stanice Kralupy n. Vltavou prvního pololetí. Pozváni byli bývalí svědkové a docent Vojtíšek, který je přední religionista, specialista na sekty. Vydává časopis Dingir, který se věnuje studiu sekt a nových náboženských směrů.

V osmnáct hodin se Salónek hotelu Sport naplnil. Odhad byl dobrý. Necelá třicítka lidí. Z toho dvě třetiny, které nemají s Kralupskou CB nic společného. Sice nám Kralupský zpravodaj bezplatně zveřejnil upoutávku, město nám dalo zadarmo výlep a Pošta (za peníze) rozdala čtyři tisíce letáků, které nám udělala zdarma grafička. Menší počet nám nevadil, ba naopak. Pomohl rodinné atmosféře.

My jsme tímto počinem v prvé řadě chtěli dát lidem vědět: Jsme tu! Chceme stavět mosty, ne vzbuzovat konflikty. Chceme pomoci bývalým Svědkům Jehovovým a pomoci se rozhodnout těm stávajícím, kteří chtějí organizaci opustit. Sezení při této diskuzi bylo pro silné náтуры. Došlo i na slzy i na dojetí. Byla cítit radost ze společného setkání, a to bylo naší modlitbou. Museli jsme včas skončit, ale rozhovory trvaly dál a trvat budou. Všichni zúčastnění kvitovali tento dobrý počín. Poděkování platí hlavně našemu Pánu Ježíši, že to všechno perfektně klaplo. Díky těm, kdo se zúčastnili, díky těm, kteří připravili také zvuk, dobré buchty a občerstvení, i hotelu, který nám vyšel maximálně vstříc. Z diskuze vznikne záznam, který zveřejníme na internetu.

Děkujeme všem ze Soukenické za podporu.

Radislav Novotný

Diskuze

Byl jsem Svědkem Jehovovým

Pondělí 28. května od 18h

Salónek č. 1 / Hotel Sport / U Cukrovaru 1086, Kralupy n. Vlt.

Docent Vojtíšek povede diskuzi s bývalými váženými členy organizace Svědkové Jehovovi. V našem městě je jistě mnoho těch, kteří by rádi získali informace a objektivní náhled na to, kde se organizace SJ vzala a jak funguje. Přednáška a diskuze by měla vést k vzájemnému porozumění. Je určena pro ty, kteří si chtějí udělat vlastní názor a poslechnout si svědectví očitých svědků a zkušenosti těch, kteří se dlouhodobě zabývají studiem této organizace. Pozváni jsou také ti, kteří ve svém okolí mají členy SJ, chtěli by je pochopit a případně se dozvědět, jak adekvátně reagovat na jejich rozhodnutí.

.....

 Doc. PhDr. Zdeněk Vojtíšek Th.D. je vedoucím katedry religionistiky na Husitské teologické fakultě Univerzity Karlovy, docentem na katedře religionistiky Evangelické teologické fakulty Univerzity Karlovy, zakládajícím členem a mluvčím Společnosti pro studium sekt a nových náboženských směrů.

Pořádá: Církev bratrská v Kralupech nad Vltavou

Dva kamarádi III.

Vzpomínky Blahoslava Mikuleckého na dětství a mládí s Janem Tříškou

Také jsme fotili. Honza měl něco jako Flexaret a já malinkou Mikromu, fotáček na 16mm film. Laboratoř jsme měli u Tříšků v koupelně. Přes vanu prkno, na něm půjčený zvětšovač a misky s vývojkou a ustalovačem. Z vývojky jsme zkoušeli získat stříbro, ale dostali jsme se jen k černým hrudkám, to už snad bylo stříbro, ale potřebovali jsme tavící tyglík a pícku a přetavit to. To už jsme nesehnali.

Obdivovali jsme Ameriku. Opatřili jsme si malé kovové americké vlajčičky a nosili je připíchnuté na klopě. To už bylo po roce 1948 a chodili jsme do jednotné střední školy do Vokovic. Někdo nás udal, a tak nás vzali do ředitelny a tam jakási cizí komise na nás řvala, nekřičela, ale řvala, že jsme imperialisti apod. My ovšem nevěděli, co jsou to imperialisti. Pak zasáhl ředitel školy, který byl v Liboci naším sousedem, a zeptal se, co se nám na Americe líbí. Řekli jsme po pravdě, že kovbojové a zálesáci a indiáni. Tím to skončilo. Honza se po čase stal skutečným Američanem a já na vojně odmítl stát se záložním důstojníkem, abych nemusel velet proti Američanům. Zůstal jsem ale pouhý Američan z Vysočan.

Po skončení Jednotné střední školy ve Vokovicích (to nám bylo 15 let) jsme šli každý jinam. Honza šel na Nerudovo gymnasium a pak na DAMU a já na Francouzské gymnasium a na ČVUT elektro fakultu. To už jsme se potkávali jen občas. Když už jsme se potkali, často jsme chodili na Karlův most. V polovině mostu, na pravé straně ve směru na Malou Stranu, byla na zábradlí mosazná cedulka a na ní něco o Janu Nepomuckém. Tam jsme se zastavili a Honza ji pohladil. To mělo nosit štěstí.

Když jsem se dozvěděl, že Honza spadl právě z Karlova mostu, řekl jsem si, že ho půjdu navštívit do nemocnice. Myslel jsem, že byl jen trochu přitopený.

Druhý den při odchodu do Vojenské nemocnice jsem ze zpráv v rádiu slyšel, že Honza umřel. Bylo mi velmi smutno. Na pohřeb do Národního divadla jsem nemohl, musel jsem na chirurgii, rozsekl jsem si ruku až na kost. Židé říkají, že když vznikne kamarádství, rozsvítí se malé modré světýlko a to už nezhasne. Tak jsem mu napsal na můj stůl rozloučení, ať si to z nebe přečte.

Milej Honzo!

Tak už nepojedem do Soběslavi podívat se na medárnu rodiny tvojí maminky (Dlouhý – med – Soběslav). Ani už nenapišeme „Příhody Klubu Mstitelů“, jak jsme plánovali, až přestaneš hrát. Příhody malých kluků po válce musíme nechat na Svěrákovi. Tak ahoj, tvůj starý kamarád a poslední člen Klubu mstitelů.

Blahoslav Mikulecký

GDPR

Pro náš sbor

V posledních týdnech jedním z nejčastějších slov, která slyšíme kolem sebe, je zkratka GDPR aneb Obecné nařízení o ochraně osobních údajů (zkratka pochází z anglického **General Data Protection Regulation**), Jde o novou legislativu Evropské unie, která má výrazně zvýšit ochranu osobních dat občanů a která začala platit 25. května 2018.

Nařízení požaduje, aby se s osobními daty zacházelo zodpovědně, aby byly shromažďovány a používány osobní údaje pouze v nejnutnější míře, aby se lidé mohli dozvědět, kdo a jaké osobní údaje o nich zpracovává a uchovává, a aby nedocházelo ke zneužívání osobních údajů. Takže tam, kde se organizace a firmy chovaly zodpovědně a slušně, nepřináší GDPR nic převratného. Na straně druhé představuje příležitost znovu promyslet, jak s osobními údaji zacházíme, kde máme nedostatky, které můžeme napravit. Je to také příležitost k tomu, aby se lidé dozvěděli, jaká mají práva v oblasti zacházení s jejich osobními údaji.

Staršovstvo pověřilo pracovní skupinu, aby se touto problematikou zabývala, provedla analýzu stávajícího stavu a připravila materiály, které by staršovstvo projednalo a po případných úpravách schválilo. To se stalo na jednání v pondělí 21. května 2018.

V příštím čísle Sborových listů Vám přineseme podrobnější informace o tom, jak se nová situace dotýká např. členů sboru, účastníků sborových akcí, sborového časopisu i stránek na internetu.

Jan Němeček

Informace ze staršovstva

GDPR – staršovstvo se seznámilo s připraveným materiálem o aplikaci GDPR v našem sboru a odsouhlasilo ho, dále staršovstvo souhlasilo s tím, že sbor nebude jmenovat pověřence pro ochranu osobních údajů. Členové staršovstva byli proškoleni ze zásad GDPR, zaměstnanci sboru podepíší dodatky k pracovním smlouvám, externím dodavatelům budou předloženy dodatky ke smlouvám.

Rozhovor s Jeffem Griffithem – bratr Jeff Griffith informoval staršovstvo o ukončení služby v České republice a poděkoval sboru za dlouholetou podporu. Také informoval o tom, že byl zrušen letošní English camp. Staršovstvo poděkovalo bratrovi a jeho rodině za dlouholetou obětavou misijní službu pro náš sbor.

Hospodářská rada – proběhl úklid kolem domu, čištění kanalizace/WC v klubu a přípravné práce pro rekonstrukci WC v klubu.

Členové sboru – sestra Veronika Pavlíčková požádala o zpětné přijetí do sboru, staršovstvo s radostí souhlasí s obnovením jejího členství ve sboru.

Manželé Novákovi požádali o vstup do sboru (na stanici v Neveklově), setkání se staršovstvem se uskuteční v Soukenické v neděli 10. 6. po shromáždění.

Rozpis služeb – staršovstvo projednalo rozpis služeb na květen i červen a jednalo i o možnostech zajištění služby v létě.

Konference CB v Litomyšli – kazatelé Matulík a Novotný informovali staršovstvo o průběhu a závěrech výroční konference sborů CB v Litomyšli.

Kalendář akcí – 9. 6. (Sportovní sborové odpoledne v Radonicích); 21. 6. (Divadlo na dvoře); 24. 6. (Závěr školního roku s dětmi); 2. až 13. 7. (Tábor dorostu); 28. 7. až 4. 8. (Sborová dovolená).

Konference Dětské misie – staršovstvo souhlasí s uspořádáním 3. 11. 2018.

Příští staršovstvo – v pondělí 11. 6. 2018.

NAROZENINY V ČERVNU

Koudelová Renata	1. 6.
Skalický Jaroslav	2. 6.
Slugová Daniela	2. 6.
Gerhartová Věra	5. 6.
Pospíchalová Pavla	5. 6.
Svobodová Jana	7. 6.
Jindrová Tereza	8. 6.
Košík Petr	8. 6.
Doležalová Marie	9. 6.
Pospíchal Miroslav	12. 6.
Suška Daniel	14. 6.
Špaček Čestmír	16. 6.
Kalinová Marie	17. 6.
Petrová Ivanka	17. 6.
Kupilíková Petra	19. 6.
Pavlíčková Kateřina	19. 6.
Hlaváčková Lucie	20. 6.
Beran Bohuslav	22. 6.
Kloučková Jarmila	23. 6.
Šnobl Jan	25. 6.
Liguš David	26. 6.
Pavlíčková Eva	26. 6.
Vernerová Hana	26. 6.
Beranová Lydie	27. 6.

Mimořádná shromáždění

Konec školního roku – na neděli 24. června připravujeme s našimi dětmi a učiteli slavnostní shromáždění na závěr školního roku. Chceme poděkovat všem, kteří se o naše sborové děti starají, a zároveň vyprošovat požehnání a ochranu pro všechny na dobu prázdnin.

Pravidelná setkání v našem sboru

Neděle	9.00	modlitební chvíle
	9.00	výuka náboženství
	10.00	NEDĚLNÍ BOHOSLUŽBA našeho sboru po skončení je příležitost k setkání v Klubu u čaje a kávy
Úterý	15.00	setkání nad biblí
	18.30	setkání nad biblí
Středa	9.30	setkání maminek s dětmi
Čtvrtek	16.30	setkání Awany
	18.00	setkání mládeže
Pátek	16.00	setkání dorostu

Bohoslužby ve stanicích sboru

Neveklov	Neděle	10.00	Malé náměstí 25, Neveklov další informace: cb.cz/neveklov
Kralupy	Neděle	10.30	Kaple za cukrárnou S. K. Neumanna 88, Kralupy nad Vltavou další informace: cb.cz/kralupy

Sborové listy — vydává Sbor Církve bratrské v Praze 1, Soukenická 15, ročník XXVIII
redakce: Bronislav Matulík, Petra Veselá, Jan Němeček, Blahoslav Marek
tel.: 724 285 687, 222 312 534 ▪ e-mail: soukenicka@cb.cz ▪ <http://cb.cz/praha1>